

Když nastaly prázdniny, Vincentka měla více volného času, který ráda trávila čtením knížek, ve stínu stromů v lese. Jednou bylo nevídané horko, a tak Vincentka hledala, kde by se nejvíce ochladila, až se zatoulala do míst, kde nikdy nebyla. Sedla si na kámen blízko jeskyně a začetla se do knížky, kterou měla s sebou. Nedočetla ještě ani první větu, když uslyšela naříkání. Chvilku se rozhlížela, než jí došlo, že zvuk se ozývá z jeskyně. Přišla blíže a do temna jeskyně zavolala: „Je tady někdo?“ Netrvalo dlouho a z jeskyně vykoukla dračí hlava. „Dobrý den, jsem drak Plamínek.“ Vincentka se lekla, až uskočila dozadu. „Neboj, já nekoušu,“ usmíval se drak. Vincentka se plaše představila, ale než stihla cokoli dalšího říci, drak se rozpovídal. Byl upovídaný, a tak aniž by čekal na nějaké vyptávání, sám se rozvyprávěl, jak si sem zalétl, aby měl klid a mohl v klidu složit

báseň pro svoji dračici k narozeninám. Drak povídal a povídal a Vincentka viděla, že z něho strach mít nemusí, a tak se na oplátku zase ona rozpovíдалa o spoustě věcí a také o tom, že by se ráda podívala k moři, ale nemůže opustit les. „Ukaž, co jsi už napsal?“ zeptala se nakonec Vincentka. „To je právě to, proč smutním, moc toho nemám. No, vlastně nemám nic,“ ukázal drak prázdný papír a svěsil hlavu. „Zamysli se, co je na té tvé dračici pěkné, co na ní máš rád, no a na to slož verše,“ radila drakovi. „Mám rád její oči, jsou jak dvě hluboké studánky. Pohled do jejích očí je jak pohlazení...“ Drak Plamínek barvitě líčil, co se mu na jeho dračici líbí, a náhle se zamyslel. „Mám to, už mě napadají první verše,“ zajásal a ruka mu začala kmitat po papíře. „Děkuji ti, že jsi mi tak pěkně poradila,“ usmíval se a se zalíbením si po sobě znova přečetl báseň, kterou vymyslel. „Ráda jsem ti pomohla, to nestojí za řeč,“ mávla Vincentka rukou. „Mám